

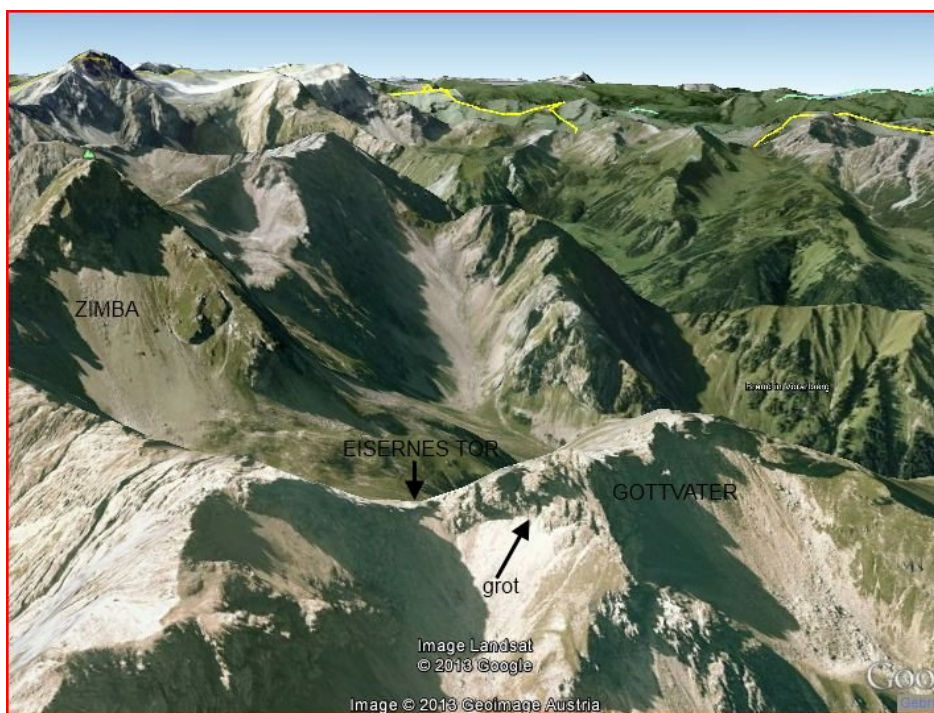
Gottvater

door Jan Luiten

Wij waren het met elkaar eens dat we ongeschikt waren om de laatste vakantiedag door te brengen met koffers inpakken. En bovendien, het was toch eigenlijk een schandaal dat we in de vier jaar die we nu al in Nüziders kwamen, nog niet éénmaal de gebergtegroep ten zuiden van Bludenz en Nüziders hadden bezocht. Daarom trokken we dus de bergschoenen weer aan, richtten onze voeten, ogen en gedachten op de Gottvaterspitze en lieten ons vervolgens naar Brand brengen ten einde daar onze laatste bergtour in Oostenrijk te beginnen.

Zoals gewoonlijk liepen we veel te snel naar de zin van de vele borden, die ons de richting en de looptijd naar de Sarotlahütte wezen. De tocht begon goed, het weer was uitstekend en het uitzicht werd naarmate we hoger kwamen in het smalle en steile Sarotlatal steeds overweldigender. Vooral indrukwekkend was de ten hemel torenende Zimba, op wiens sokkel de hut ligt. Dalwaarts was er een vrij nevelig, maar toch fraai gezicht op Bürserberg, Wallgau en Bregenzerwald.

Om goed half zes konden we het hekje openen bij de hut (1606 m) om ons drieën toegang te verschaffen tot het terras. We bestelden eten en Matratzenlager. 'Bitte' zei de Wirtin ons het eten brengend. Nu, wij wisten ook wel dat die rode schijfjes bieten heetten, maar zeiden toch het beleefd het onvermijdelijke 'Danke'.

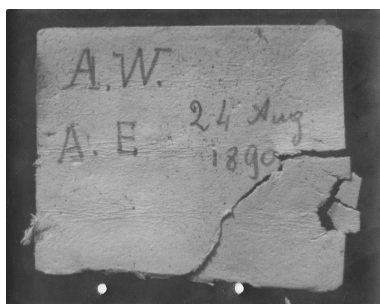
Luchtopname van het gebied m.b.v. Google Earth, kijkrichting naar het zuidwesten, linksboven de Schesaplana met gletscherplateau

De volgende morgen banjerden we al vroeg rond, op weg naar het Eiserne Tor. De top van de Zimba hulde zich in een licht wolkenkransje, maar de prachtige oostgraat, die wel iets weg heeft van een grote staalborstel met onregelmatig afgebroken tanden, was goed te zien. Verderop ontdekten we een kleine kudde gemzen, waarvan de jongen al even vlug en behendig waren als de volwassen dieren. Af en toe klonk er een geluid als van mitrailleursschoten voor onze voeten: sneeuwhoenders.

Om zeven uur stonden we bij het Eiserne Tor en hoopten daar een prachtig uitzicht over het Verwall te hebben. Tot onze teleurstelling kropen echter overal wolken omhoog. We deden een poging om de Gottvater (2438 m) over de zuidgraat te beklimmen. Bij nader inzien durfden wij het toch niet. Wij besloten aan de oostzijde om de berg heen te lopen. Een half uurtje later zaten we op de oostgraat, die ons prachtige blikken op de bijna geheel gladde en steile noordwand bood. Het weer werd slechter en we schuilden in een toevallig ontdekte grot in de brokkelige oostwand. We probeerden een vuurtje te maken, maar het papier van het Knäckebröd wilde niet branden, zodat we voor niets takken hadden aangesleept. Een ijverige geest vond achter in de grot een oude wijnfles - een wel zeer oude naar bleek. Er zat een stukje papier in en om de inhoud te bemachtigen sloegen we de fles kapot. Waarschijnlijk was dit papiertje de helft van een visitekaartje, getuige dikte en formaat. Wie zouden dit geweest kunnen zijn? Dat wisten wij natuurlijk niet, maar we waren wel verrast door deze vondst.

Bedrukte voorzijde

*Met potlood beschreven
achterzijde*

Na een uurtje besloten we weer verder te gaan. Glijdend over rotsblokken en sneeuwresten bereikten we spoedig de Ochsenalpe, een tamelijk grote steen- en grasvlakte, boven oplopend naar de kam van de Vandanser Steinwand, beneden uitmondend in drie bijzonder steile en onherbergzame kloven, waaronder in de diepte de huizen van de stad Bludenz, zo'n 1500 meter lager, zichtbaar waren. Was het eerst nog een kunst om van steen tot steen springende de route te volgen, dit bleek alras geen moeilijkheid meer, omdat de een verdieping lager liggende Nonnenalpe de naam Alpe nauwelijks waardig was: het terrein was bezaaid met rotsblokken, waartussen overigens de schitterendste bloemen bloeiden.

Het ging nu snel bergafwaarts, eerst door een tot het middel reikende prikket-netel- en andere vegetatie heen, en later over een smal paadje dat warempel het goede bleek te zijn.

Even later zigzagden wij en het pad door een groot bos, dat uitliep in de Bürser Schass, een vlak weidegebied. Dan kuierden we over koetjes en kalfjes pratend naar Bürs, waarna ons nog de zowaar geopende spoorwegovergang, elk twee ijsjes en een paar handenvol, door een alleraardigste juffrouw aangeboden pas geooogste appels deelachtig werden.

Eerder gepubliceerd in 'De Bergvriend' (orgaan van de Nederlandse Bergsport Vereniging) nr. 1974-4. Aangepast 2013.